

МИСИЯТА НА БЪЛГАРСКИЯ ПИСАТЕЛЪ

Въ своето историческо развитие българският народъ има нѣколко свещенни епохи — времето на Кирилъ и Методий и Св. Климентъ, златниятъ вѣкъ на Симеона, епохата на богомилството и безпримѣрното по своето себеотрицание време на Възраждането.

И презъ тия епохи двигателитѣ на цѣлия духовенъ животъ сж книжовницитѣ. Въ моменти на голѣмъ националенъ подеъмъ и въ времена тежки и пълни съ изпитания, винаги българскиятъ книжовникъ е стоялъ на своя постъ и съ голѣмо чувство за жертва е служилъ само на своя народъ. Едно божествено вдъхновение е укрепявало волитѣ и сгрѣвало сърдцата на предопредѣленитѣ, за да бждатъ изразители на всички болки и радости, които е изпитвалъ българския народъ презъ вѣковетѣ. И въ тежкитѣ превратности на нашата политическа история, когато цѣлата ни държава е била подложена на изпитание, идвали сж книжовницитѣ, за да запазятъ еднички националния духъ.

Наистина, какво би билъ днесъ българскиятъ народъ, ако не бѣха трудоветѣ и себеотрицанието на Кирилъ и Методий, великата педагогична и книжовна дейность на св. Климентъ? Нима името на България би се разнесло съ такава сила въ свѣта, ако не бѣше книжовната дейность на изчезналитѣ за историята имена на богомилскитѣ писатели? А кой запази нашиятъ езикъ презъ време на тежкото петвѣковно политическо и духовно робство? Само съ словото, което се изливаше съ еднаква сила и въ народната пѣсень, и въ наивната, но свята историческа истина въ историята на Паисий, и въ простата даскалска поезия, ние побѣдихме и запазихме своя образъ.

Върху тия основи, често пжти разрушавани или отъ тиранията на владетеля или отъ невежеството на тъмнитѣ сили, само за единъ кратъкъ периодъ ние създадохме литература, която може да ни изтъква на преденъ планъ въ културната еволюция на човѣчеството. Тази своя национална сила ние запазихме презъ превратноститѣ на сждбата само и изключително благодарение на българския книжовникъ и писателъ.

И когато констатираме тоя фактъ, ние винаги трѣбва да се